

Úřední kariéra ve starém Římě (cursus honorum)

Během trvání římské republiky se vytvořil určitý počet politických úřadů, které mohl římský občan zastávat pouze v určitém pořadí a po dovršení určitého věku.

Ve skutečnosti byl ale okruh možných uchazečů o tyto hodnosti velmi omezený. Zpočátku musel **uchazeč** prokázat, že je římským občanem, již jeho dědeček musel být narozen jako svobodný (tedy nesměl být propuštěncem), a proti nikomu z rodiny nesměl být veden žádný soudní proces.

Politická praxe umožňovala kandidaturu jen bohatým uchazečům, protože žádný úřad nebyl placený. Šlo tedy o takzvané čestné úřady, které zůstávaly v rukou úzké aristokratické vrstvy. Na tom neměnila nic ani skutečnost, že všechny úřady byly obsazovány lidovým hlasováním. Kandidát musel být zapsán na listinu uchazečů, které byly opět pod kontrolou aristokratických vrstev. Poté vedl svou vlastní volební kampaň na vlastní náklady a s pomocí svých přátel, což vyžadovalo velké sumy peněz, často používané na podplácení voličů a manipulaci s nimi.

Volby probíhaly v různých typech lidových shromáždění, jejichž předsedající vyhlášoval zvoleného kandidáta. To římská aristokracie používala jako kontrolní prostředek, jak vyřadit nepohodlné kandidáty tím, že jméno zvoleného nebylo zveřejněno a bylo vyhlášeno další volební kolo.

Prvním stupněm politické kariéry, který absolvovali všichni příslušníci římské aristokracie byl úřad vojenského tribuna (tribunus militum) Po několikaleté **vojenské službě** se syn římského senátora nebo jezdců ucházel o úřad **kvestora** (pokladníka). Pro všechny následující úřady předepisovaly zákony určité věkové omezení. Úřad **prétora**, kterému připadal výkon soudnictví, bylo možno nastoupit až v určitém věku, úřad **konzula**, hlavy státu, ještě později. Za nejdůstojnější byl považován úřad **censora**, který mimo jiné stanovoval občanům daně. Tím se mohl stát jen bývalý konzul, který případně v době ohrožení mohl být jmenován i diktátorem.

Existoval ještě jeden úřad, který však mohli zastávat pouze plebejové, a tím byl úřad tribuna lidu. Tribunů lidu bylo plebejským shromážděním postupem času voleno až deset a někteří tribuni lidu pracovali takřkajíc ve službách některého z jiných vlivných politiků - svým právem veta mohli zamezit čemukoliv, co jejich patronovi nevyhovovalo, a lidovému shromáždění mohli předkládat potřebné zákony.

Úřední kariéra ve starém Římě - pravidla

- Každá rodina má možnost vyslat na politickou dráhu 4 uchazeče
- Každý uchazeč má svého zkušeného poradce, který jej při jeho kariéře stále provází, bez jeho znalostí a podpory se uchazeč při své kariéře neobejde (u devítičlenných rodin má poslední z uchazečů 2 poradce)
- Věk každého jedince v okamžiku odstartování hry = reálný věk k dnešnímu dni
- 1 historický rok = 5 minut hry
- Věk uchazeče o většinu politických funkcí je omezený (věkové minimum i maximum)
- Kariérní postup:
vojenský tribun - kvestor - prétor (30 - 40 let) - konzul (33 - 41 let) - cenzor (43 - 47)
- Každý uchazeč získá společenský kredit (ocenění ve hře) podle své nejvyšší dosažené funkce
- Nejvyšší funkce mají nejvyšší vliv. Ani 4 konzulové tedy nevyváží význam 1 cenzora, atd.
- Čas běží, uchazeči stárnou s ním. Díky věkovému omezení nejstarší uchazeči nejsou schopni dosáhnout nejvyšších postů - jsou prostě již v okamžiku startu přestárlí (základní strategie hry)
- Ve hře se hodnotí i bohatství, které rodina získala během celé doby hry
- Uchazeč o vstup na pole politické kariéry musí na matrice prokázat ničím nepošramoceně římské občanství, tj. předloží rodokmen zpětně do generace prarodičů. Rodokmen si uchazeč sestaví pouze z nabízených jmen, ženská jména se tvoří přechýlením mužských. Pro zjednodušení má každý předek pouze jedno jméno, jména se ale v rodokmenu nesmí opakovat
- Minimální jmění pro vstup do armády je 1000 sesterciů, pro kvesturu 2000 sesterciů
- Během vojenské služby může vojenský tribun získat 500 - 1000 sesterciů
- Peníze plynou z provincií, jenž se nacházejí v předem stanovené oblasti (dolní les)
- Získávání jmění:
V dané oblasti se nachází 40 provincií, ve kterých jsou různě cenná území. Jedna rodina smí v každé provincii získat pouze 1 území. Území se zabírá podpisem do příslušné kolonky. Občan, který provedl zábor si poznamená číslo provincie a částku, kterou tím získal. Po návratu do Říma se získané částky zapíší do rodinné účetní knihy.
- Po zvolení do čestné funkce vykonává občan stanovené úkoly, bez jejichž splnění je další kariéra vyloučena